

ZARZĄDZENIE

Dnia 14 października 2024 r.

Na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 120 § 2 k.p.k., odmówić przyjęcia osobistego wniosku M. O. o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w Zielonej Górze o sygn. II K 35/20, zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 listopada 2020 r., sygn. akt II AKz 350/20.

UZASADNIENIE

W dniu 27 sierpnia 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek M. O. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 listopada 2020 r., sygn. akt II AKz 350/20, którym to orzeczeniem utrzymano w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 4 czerwca 2020 r., o sygn. II K 35/20, o umorzeniu postępowania o wydanie wyroku łącznego.

Zarządzeniem z dnia 27 sierpnia 2024 r. Przewodniczącego Wydziału I Izby Karnej wezwano wnioskodawcę do uzupełnienia braku formalnego wniosku o wznowienie przez jego sporządzenie i podpisanie przez obrońcę oraz uiszczenie opłaty w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania. Zarządzenie doręczono skazanemu w dniu 3 września 2024 r.

W dniu 6 września 2024 r. (data złożenia pisma w administracji Zakładu Karnego w S.) M. O. przesłał do Sądu Najwyższego pismo zatytułowane „Oświadczenie”, w treści którego wskazał, że w jego sprawie postępowanie powinno zostać wznowione z urzędu.

Z uwagi na powyższe, a więc niezrozumienie przez skazanego, że wznowienie postępowania w oparciu o przepis art. 540 § 3 k.p.k. (taką podstawę wskazywał w swoich pismach) następuje na wiosek a nie z urzędu, zarządzeniem z dnia 23 września 2024 r. ponownie wezwano skazanego do uzupełnienia w terminie 7 dni – pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku – braku formalnego wniosku o wznowienie (przymus adwokacko – radcowski), pouczając go o trybie postępowania w takich sprawach. Zarządzenie to M. O. odebrał w dniu 26 września 2024 r.

Do chwili obecnej wniosek o wznowienie postępowania w niniejszej sprawie nie wpłynął, natomiast skazany w dniu 27 września 2024 r. (złożenie w administracji ZK) wystosował do Sądu Najwyższego wniosek o przesłanie jego wniosku o wznowienie radcy praw. M. G. z Zielonej Góry i wezwanie go do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie oraz opłacenie. Do pisma tego skazany dołączył sporządzone przez siebie pełnomocnictwo dla wskazanego wyżej radcy prawnego.

Przepis art. 545 § 2 k.p.k. nie pozostawia wątpliwości, że wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez obrońcę będącego adwokatem lub radcą prawnym, przy czym powinność tę – w kontekście brzmienia całego pierwszego zdania art. 545 § 2 k.p.k. – należy rozumieć jako bezwzględną konieczność realizacji nakazu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania przez podmiot profesjonalny (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2013 r., V KZ 61/13, LEX nr 1375261). Co więcej, przymus adwokacko-radcowski ma charakter nieusuwalny, wobec czego żaden organ procesowy nie jest władny zwolnić stronę od jego zrealizowania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2014 r., II KZ 3/14, LEX nr 1427403).

Ponieważ skazany wezwany w trybie art. 120 § 1 k.p.k. do usunięcia braku formalnego wniosku o wznowienie w powyższym zakresie, tego braku w określonym terminie 7-dniowym (do dnia 3 października 2024 r.) nie usunął, nie wpłynął bowiem w tym okresie wniosek sporządzony i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego, konieczne było wydanie – na podstawie art. 120 § 2 k.p.k. – zarządzenia o odmowie przyjęcia wniosku osobiście przez M. O. sporządzonego.

Podkreślić przy tym należy, że nie stanowi usunięcia braku formalnego wynikającego z art. 545 § 2 k.p.k. przesłanie do Sądu Najwyższego żądania przesłania wniosku samodzielnie sporządzonego przez skazanego określone mu radcy prawnemu, nawet jeżeli do takiego wystąpienia załączone zostało również osobiście przez zainteresowanego sporządzone „Pełnomocnictwo”, z którego zresztą nie wynika, że wskazany w nim obrońca zaaprobował reprezentowanie skazanego w konkretnym postępowaniu. Na sądzie wznowieniowym nie ciąży jakiegokolwiek obowiązek w zakresie pośrednictwa pomiędzy skazanym i jego hipotetycznym przedstawicielem procesowym, a tym bardziej brak podstaw do zobowiązywania przez ten Sąd takiego adwokata lub radcy prawnego do usunięcia za wnioskodawcą braku formalnego wniosku samodzielnie przez skazanego sporządzonego.

Co więcej, zauważyć należy, że złożenie wniosku o wznowienie postępowania na korzyść skazanego nie jest ograniczone żadnym terminem. Wydanie więc niniejszego zarządzenia nie zamyka M. O. drogi do złożenia kolejnego wniosku, który sporządzi wskazany przez niego obrońca (choćby wymieniony w jego piśmie radca prawny), z którym musi wszelako porozumieć się sam, a nie za pośrednictwem Sądu Najwyższego, który nie jest przekąźnikiem tego rodzaju korespondencji.

Kierując się powyższym zarządzono jak na wstępie.

**Na zarządzenie niniejsze przysługuje zażalenie do Sądu
Najwyższego w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.**

SSN (Tomasz Artymiuk)

[j.j.]

[a.ł.]

